

HỒI THỨ MỘT TRĂM
KHÔNG HIỂU KẾ TÀO CHƠN THẮT TRẬN
RA TRẬN TIỀN TẠI MẮT GẶP NHAU

Thi ấy chur tướng thấy Khổng Minh không chịu rượt theo tức tối lắm.

Khổng Minh nói :

- Nếu ta rượt theo ắt sa kế . Nay cứ để chúng tự do ra về, rồi ta theo đường Tà Cốc mà lấy Kỳ Sơn thì chúng không biết đâu mà đỡ. Như thế có lợi hơn không ?

Chur tướng lại hỏi :

- Muốn lấy Trường An thì thiếu gì đường, tại sao lại cứ phải nhắm Kỳ Sơn .

Khổng Minh cười :

- Kỳ Sơn là địa đầu của Trường An. Quân ở Lũng Tây muốn đến đều phải qua ngã đó. Chỗ ấy, trước có sông Vị , sau Có Tà Cốc, ra bên tả, vào bên hữu , hai bên đều phục binh được. Thật là chỗ dụng võ. Chiếm được nơi ấy là có địa lợi .

Sau đó, Khổng Minh sai Ngụy Diên, Trương Ngung, Đổ Quỳnh, Trần Thúc cùng đem binh ra Tà Cốc , rồi tự mình cầm đại binh, với Quan Hưng và Liêu Hóa làm Tiên phong kéo tới.

Còn Tào Chơn trở về được bằng an.

Tư Mã Ý nói :

- Khổng Minh không rượt theo ắt là y có mưu gì .

Tào Chơn nói :

- Chắc chúng thiếu lương thực vì mưa ròng rã.

Tư Mã Ý thưa :

- Tôi liệu binh Thực nội trong mười ngày sẽ đến đây. Vậy Đô Đốc và tôi phải đồn trú tại Tà Cốc và Cơ Cốc .

Nói về Ngụy Diên, Trần Thúc, Trương Ngung, Đổ Quỳnh cùng kéo quân đi, bỗng có Đặng Chi đến nói :

- Thừa Tướng nói nếu qua ngã Cơ Cốc thì phải coi chừng phục binh của Ngụy.

Trần Thúc nói :

- Thừa Tướng sao đa nghi vậy. Binh Ngụy lo rút về chưa rồi, sức đâu mà đến đó.

Đặng Chi nói :

- Thừa Tướng thông hiểu binh cơ quân pháp sao các ông nói vậy.

Trần Thúc nói :

- Nếu liệu việc hay đâu có mất Nhai Đình.

Ngụy Diên cũng chêm vào :

- Nếu Thừa Tướng nghe tới, đem binh theo ngã Tý Ngọ Cốc thì đừng nói lấy Trường An mà cả Trung Nguyên cũng lấy trong chớp mắt.

Trần Thúc nói :

- Để tôi đến ngã Cơ Cốc chiếm Kỳ Sơn để hạ trại coi Thừa Tướng có hổ không ? Nói rồi cứ đi tới ; đi được một quãng bị phục binh Ngụy ào ra.

Trần Thúc thất kinh định lui binh nhưng chưa kịp đã bị vây hãm.

Ngụy Diên vội đem binh đánh nhau mới cứu được Thúc. Cả hai ăn năn không cùng. Còn Khổng Minh dẫn binh đi ngã Tà Cốc , bỗng có tin báo Trần Thúc bị Ngụy vây nơi Cốc Trung, bèn kêu Mã Đại, Vương Bình lại dặn :

- Tà Cốc có binh cố thủ, vậy dẫn binh theo đường núi kéo tới, phía tả Kỳ Sơn rồi nổi lửa .

Lại khiến Mã Trung , Trương Dực đến phía hữu Kỳ Sơn nổi lửa làm hiệu. Ta sẽ đốc binh đánh 3 mặt, ắt chiếm được trại Tào Chơn .

Còn Tào Chơn không tin binh Thục kéo đến nên cứ nghỉ ngơi. Chẳng dè vừa được 7 ngày, bỗng có tin binh Thục kéo tới, Tào Chơn bèn sai Trần Lượng đi mai phục.

Vừa đến Cốc Khẩu thì bị Ngô Bang và Ngô Ý xông ra vây phủ .

Tào Chơn hay được kéo quân đến cứu thì bị Quan Hưng và Liêu Hóa ào ra chân lại.

Hai bên đang đánh nhau thì có tin :

- Phía sau trại lửa cháy ! Tào Chơn vội trở lại thì gặp đạo binh của Mã Đại, Vương Bình và của Mã Trung, Trương Dực đang giết binh Ngụy vô kể .

Còn Khổng Minh thấy trại Tào Chơn lửa cháy, biết quân mình đã đến cướp trại bèn đốc binh tới.

Binh Ngụy cả loạn, binh Thục thừa thế rượt theo, bỗng từ trên núi có tiếng quân la ó. Từ Mã Ý kéo quân ra tiếp cứu.

Binh Thục đánh vút một trận , rồi mới chịu rút.

Tào Chơn thấy Từ Mã Ý thì hổ thẹn vô cùng.

Ý nói :

- Thôi đừng nói đến việc đổ thừa cho nhau. Nay binh Thục đã chiếm được Kỳ Sơn rồi thì ta ắt phải lui về sông Vị Thủy hạ trại .

Cả hai thân tàn binh về phía Tây sông Vị.

Tào Chơn quá bức ngã bệnh không dậy nôi, còn Tư Mã Ý sợ làm nhục nhuệ khí quân sĩ nên cũng chưa dám lui quân.

Khổng Minh đại thắng, đốc binh đến Kỳ Sơn đóng trại, khao binh. Còn Trần Thúc, Ngụy Diên quỳ trước tướng mà chịu tội, Khổng Minh nạt lớn :

- Các ngươi chẳng tuân quân lệnh, không biết hổ sao ?

Trần Thúc thưa :

- Ấy cũng bởi Ngụy Diên xúi nên mới lỡ như vậy .

Khổng Minh từng biết Ngụy Diên sẽ sinh phản, nhưng vì tiếc sức mạnh của Diên nên phải dùng ; bèn nạt kẻ tả hữu dẫn Thúc ra mà chém.

Lát sau đầu Thúc được treo dưới trướng.

Sau đó, bỗng có tin báo Tào Chơn hiện đau nặng, còn đang điều trị.

Khổng Minh cả cười :

- Tên này cũng nên cho nó chết đi. Để ta viết một phong thư mà giết nó đi cho sớm.

Nói đoạn, viết thư rồi kêu bọn hàng binh lại mà nói :

- Chúng bây là tù binh, ta không nỡ giết. Ta tha trở về đem thư này dâng cho Tào Chơn.

Chúng quân lay tạ, rồi cầm thư về trao cho Tào Chơn.

Tào Chơn mở ra xem:

- Thư rằng : Đạo làm tướng phải rõ binh cơ, thông hiểu thiên văn địa lý, mới khỏi bị nhục. Rất đáng thương chúng bây là đồ vô học, nghịch mạng trời mà phò tên vô lại chiếm ngôi Hớn đế , bị dầm mưa trót tháng nơi Trần Thương. Nay trở về ra nơi Tà Cốc thì Đô Đốc hết hồn, ba quân bạt vía . Vậy còn gan nào mà dám đến chiến trường để thấy mặt chúng ta là bậc anh hùng, quét sạch Ngụy quốc như trở bàn tay . Tào Chơn xem thư xong, tức giận, hét một tràng rồi chết.

Sau đó, Tư Mã Ý chớ quan cứu Tào Chơn về Lạc Dương an táng.

Ngụy Chúa hay tin than khóc chẳng cùng, bèn truyền Tư Mã Ý đem đại binh đánh Khổng Minh.

Tư Mã Ý vâng lời, bèn hạ chiến thư cho Khổng Minh hẹn ngày giao đầu.

Khổng Minh xem thư cười :

- Tào Chơn đã chết .

Nói đoạn, phúc thư cho Ý :

- Ngày mai quyết chiến !

Hôm sau, Khổng Minh kéo đến sông Vị Thủy, bày trận thế, một phía là núi, một phía là sông, chính giữa là đất bằng.

Tư Mã Ý cũng dàn quân, rồi xông ra trước trận, bên này Khổng Minh ngồi trên xe cầm quạt lông phe phẩy.

Tư Mã Ý kêu Khổng Minh mà rằng :

- Chúa ta vâng mệnh trời, đã hai đời trị Trung Nguyên. Vậy bờ cõi ai nấy giữ, sao lại đến tranh hùng. Hãy lui binh kéo mất mạng !

Khổng Minh cười :

- Ta vì nhà Hớn mà trừ gian. Sớm muộn họ Tào sẽ bị phanh thây. Còn như người ông cha đã hưởng lộc Hớn trào, sao còn làm phản ?

Tư Mã Ý nghe nói, cả thẹn nói với Khổng Minh :

- Ta với người quyết thư hùng một trận, hễ ta thắng, người phải trở về Mao Lư. Còn như người thắng, ta sẽ chẳng phải là đại tướng.

Khổng Minh hỏi :

- Người muốn đấu tướng, đấu binh hay đấu trận pháp ?

Tư Mã Ý nói :

- Trận pháp trước đã .

Khổng Minh nói :

- Vậy ta nhường cho người bày trận đó.

Tư Mã Ý bèn trở về Trung Quân cầm cờ phốt qua phạt lại, chỉ vẽ một hồi lập ra trận thế, rồi kêu Khổng Minh nói lớn :

- Người biết trận ấy chẳng ?

Khổng Minh cười :

- Trận ấy con nít bên ta còn biết hướng hồ. Đó là trận Hổ Nguơn nhất trí .

Tư Mã Ý :

- Vậy người bố trận ta coi !

Khổng Minh lui xe vào, chỉ cho ba quân một hồi rồi ra nói :

- Người biết trận của ta chẳng ?

Tur Mã Ý xem một lát rồi nói :

- Bát quái.

Khổng Minh hỏi :

- Dám phá chăng ?

Tur Mã Ý :

- Biết rồi thì con nít cũng phá được.

Khổng Minh :

- Hãy phá đi.

Tur Mã Ý trở về khiến quân sĩ chia thành ba đạo, truyền Trương Hồ , Nhạc Lâm , Đái Lăng đánh vào cửa chánh Đông, rồi do cửa chánh Bắc mà ra. Ba tướng tuân lệnh, kéo thẳng vào trận .

Bỗng thấy cờ xí, binh Thục xông ra như nước chảy bốn phía ào ào làm thành một bức tường không đường lui tới. Đi đâu cũng có tướng Thục chân lại mà đánh. Trong trận có nhiều cửa, khó mà phân biệt Nam, Bắc, Đông , Tây.

Đánh một lúc bèn bị binh Thục bắt sống hết.

Khổng Minh bèn khiến bắt Trương Hồ, Đái Lăng, Nhạc Lâm dẫn đến . Còn tất cả binh sĩ đều trối dẫn theo sau.

Rồi Khổng Minh lại truyền thả tù quân về báo cho Tur Mã Ý phải ráng học tập thêm binh pháp rồi hãy ra trận.

Nói rồi, khiến quân lột hết áo mũ của binh tướng Ngụy và lấy nhọ nôi mà vẽ vào mặt thả hết về

Tur Mã Ý thấy binh tướng của mình mang mặt lọ lem trở về thì cả giận mà nói :

- Thế này thì ta còn mặt mũi nào về Trung Nguyên nữa.

Nói xong đốc binh đến cướp trại Thục.

Khổng Minh cười :

- Tur Mã Ý đã nổi giận .

Bèn phân binh thành ba đạo bao vây quân Ngụy. Binh Ngụy chết như rạ.

Tur Mã Ý cũng ráng xua bại binh đánh vùi rồi chạy tuốt về phía Nam Sông Vị Thủy, đóng trại cố thủ.

Sau đó, Khổng Minh trở về Kỳ Sơn.

Lúc đó, tại Vĩnh An Thành, Lý Nghiêm sai Cận An giải lương đến. Nhưng vì Cận An say sưa nên bê trễ .

Khổng Minh bèn gọi vào quở trách.

Đêm ấy Cận An cả giận ra đầu Tư Mã Ý .

Ý thấy Cận An về đầu thì rất nghi hoặc bèn nói :

- Nếu người thật lòng thì hãy về Đô Thành bàn với bọn hoạn quan triệu Khổng Minh về được như vậy, công của người rất trọng.

An vội vã tình nguyện xin đi.

Sau đó đến Thành Đô, ra mắt hoạn quan mà rằng :

- Khổng Minh ý có công lớn, ý muốn tạo phản . Bọn hoạn quan thất kinh vào thưa với Hậu chúa.

Hậu chúa sợ hãi, bèn hỏi :

-Vậy ta phải làm sao bây giờ ?

Hoạn quan tâu :

- Xin bệ hạ triệu y về Thành Đô gấp.

Hậu chúa nghe theo bèn viết chiếu sai người đến Kỳ Sơn triệu Khổng Minh về.

Trương Huyền tâu :

- Binh Thục đang hăng sao bệ hạ lại triệu Thừa Tướng về ?

Hậu chúa nói :

- Có chuyện cơ mật.

Tại Kỳ Sơn, Khổng Minh tiếp được chiếu, than :

- Chúa thượng còn nhỏ. Việc này ắt là bọn hoạn quan sanh sự rồi .

Nói xong bèn truyền chỉ Ban sư.

Khương Duy thưa :

- Nay thế binh ta đang mạnh, sao Thừa Tướng lại lui binh.

Khổng Minh than :

- Nếu không về thì trái lệnh, lòng ta có trung thành đến đâu cũng thành ra phản phúc. Còn trở về thì sau này khó có cơ hội này.

Khổng Minh bèn truyền mật kế cho các trại cứ lui binh mã bao nhiêu phải làm thêm bếp bấy nhiêu.

Còn Tư Mã Ý biết chắc Cẩn An thành công, bèn sớm tối sai quân đi do thám xem binh Thục động tĩnh thế nào.

Quân về phi báo :

- Quân Thục ngày nào cũng thấy kéo ra, rồi lại kéo vào, không rõ hư thiệt ra sao ?

Tư Mã Ý dặn :

- Cứ coi chừng số bếp của nó thì biết được binh thêm hay giảm.

Quân thám thính thấy ngày nào quân Thục cũng đào thêm bếp thì trở về thưa với Tư Mã Ý.

Y nói :

- Như vậy chúng đâu đã lui . Bèn cứ cố thủ mà chờ.

Bỗng có tin báo Khổng Minh đã lui hết binh, cách đây năm ngày.

Tư Mã Ý cả sợ nói :

- Ta đã trúng kế của Khổng Minh.

Sau đó, Ý thân đại binh về Lạc Dương.

Trong khi đó, Khổng Minh trở về Thành đô được bằng an.

TOẠI BÌNH:

- *Bình pháp phải cần xét xử công minh mới được. Trần Thúc và Ngụy Diên đều có tội, thế mà Khổng Minh chỉ chém Trần Thúc, còn Ngụy Diên thì được tha. Tuy rằng Ngụy Diên là dũng tướng, có thể dùng việc về sau, song cũng vì kém công minh mà làm cho quân ngũ bị rối loạn, đưa đến những hậu quả tai hại. Một bằng chứng là việc tha chết cho Cẩu An, để rồi bị hấn gièm pha, làm hại cả việc lớn, ấy chính là sự khoan hồng gây nên tội lỗi vậy. Lúc Trần Thúc bại trận chưa dám về, Khổng Minh sai Đặng Chi đến vỗ về an ủi. Lúc Ngụy Diên sắp làm phản, ông biết trước nên sai Mã Đại đề phòng. Chỉ có việc Cẩu An uất hận là Khổng Minh không nghĩ đến. Đó là lỗi sơ xuất của người điều khiển khiến hỏng việc lớn. Tuy nhiên, chẳng qua cơ trời chưa muốn giúp nhà Hán hưng thịnh.*

- *Khổng Minh đã từng dùng kế phản gián hạ Tư Mã Ý, thế rồi tư Mã Ý cũng dùng kế phản gián hạ lại Khổng Minh. Bởi thế, vật thể có mục nát thì sâu bọ mới sinh trưởng ở bên trong được. Tư Mã Ý tuy giỏi bày mưu phản gián, song nếu Hậu chúa là một vị vua*

công minh, sáng suốt, có óc nhận xét và phán đoán thì đâu dễ tin những lời gièm pha vô căn cứ ấy để hỏng việc đại sự.

© [HQD](#)